

Arrest

nr. 280 363 van 18 november 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Wettelijk vertegenwoordigd door haar ouders: dhr. X en
mevr. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. MANDELBLAT
A. Reyerslaan 41/8
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van hun minderjarig kind, X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 4 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat C. MANDELBLAT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Je bezit de Eritrese nationaliteit en je bent geboren in Duitsland. Je verliet Duitsland in augustus 2020 in het gezelschap van jouw ouders (...) en (...).

Op 17/09/2020 dienden jouw ouders een verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Voor dit verzoek werd op 26/02/2021 een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek genomen. Op 05/03/2021 dienden jouw ouders een beroep tegen deze beslissing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die op 09/12/2021 een arrest velde dat besloot tot verwerping van het beroep. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 23/12/2021 diende je in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Ter staving hiervan vermeld je dat jij een weigering kreeg van jouw verzoek tot internationale bescherming in Duitsland. Jouw ouders, en oudere zus, kregen allen een statuut van subsidiaire bescherming in Duitsland. Jouw ouders bespraken de onmogelijkheid tot kleuteronderwijs voor jouw zus in Duitsland en de algemene leefomstandigheden. Jullie hadden ook geen recht op een vluchtelingenpaspoort.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige van zeer jonge leeftijd, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er je in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud gevoerd met jouw moeder en jouw vader, zij werden in jouw naam gehoord. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan je verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit de verklaringen van jouw ouders op het Commissariaat Generaal dat jouw verzoek om internationale bescherming uitsluitend berust op dezelfde gronden die jouw ouders aanhalen ter staving van hun verzoek van 17/09/2020 waarvoor de beslissing nu definitief is.

Zo werden de beweringen herhaald dat zowel jouw moeder als jijzelf geen status verkregen hebben in Duitsland (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 7). De Duitse overheid bevestigde het CGVS dat er op datum van 17 december 2020 nog geen verzoek tot internationale bescherming was ingediend in jouw naam voor de Duitse asielinstanties. Jouw ouders deden dus nooit een asielaanvraag in jouw naam in Duitsland alvorens ze naar België kwamen. Dit werd ook gemotiveerd in de beslissing van jouw ouders en jezelf als vergezellende minderjarige. Jouw vader beweerde tijdens jouw persoonlijk onderhoud echter wel dat hij dit deed, omstreeks eind februari 2020 (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 5; p. 13). **Echter, waar jouw vader tijdens het persoonlijk onderhoud beweerde dat hij voor jou een verzoek tot internationale bescherming deed in Duitsland, wat nodig is voor kinderen geboren na definitieve beslissing van hun ouders, beweerde jouw moeder dat ze dit nooit gedaan had (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 12).** Jouw ouders waren dus onderling tegenstrijdig in hun verklaringen omtrent het feit dat jij een status kreeg in Duitsland, dat er een status voor jou gevraagd werd in Duitsland, of dat je een weigering kreeg in Duitsland. Er werd geen enkel document neergelegd om de bewering van deze al dan niet gedane asielaanvraag in Duitsland, of verkregen weigering, te staven. Jouw vader werd geconfronteerd met de informatie dat er nog geen asielaanvraag was ingediend in jouw naam in december 2020, ook al beweerde hij dit te hebben gedaan in februari 2020. Hij hield echter vol dat er een weigeringsbeslissing in jouw naam werd genomen. Jouw vader keerde beweerdelijk nog eens terug naar Duitsland in december 2021, maar daar wist jouw moeder niets van toen ze hierover bevraagd werd in het persoonlijk onderhoud. Geconfronteerd met het feit dat jouw moeder niet op de hoogte was van zijn bezoek aan Duitsland om zaken te regelen, legde jouw vader uit dat hij wilde dat de druk op hem bleef en dat hij een oplossing wilde vinden (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 13). Het is weinig aannemelijk dat jouw vader zou zijn teruggekeerd naar Duitsland zonder dat zijn echtgenote, jouw moeder, hiervan op

de hoogte was. Bovendien zou jouw vader in die tien dagen dat hij in Duitsland verbleef ook niets voor jouw asielprocedure hebben gedaan, dus dat wijst er wederom op dat er niet voldoende stappen werden ondernomen om je verblijf en status in Duitsland in orde te brengen. **Er kan geconcludeerd worden dat er geen nieuwe stappen zijn ondernomen in Duitsland om jouw verblijf aldaar te regelen, waardoor er ook geen nieuwe elementen zijn om te beoordelen met betrekking tot jouw nood tot internationale bescherming ten aanzien van Duitsland.**

Verder herhaalden jouw ouders de discriminatie in Duitsland, de onmogelijkheid om een vluchtelingenpaspoort te krijgen, en het feit dat de verblijfsvergunning telkens maar een jaar geldig is. Deze elementen werden al aangehaald in de procedure van jouw ouders en daar dan ook al beoordeeld.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat je geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

Wat betreft jouw status of verblijfsregeling, in geval van terugkeer naar Duitsland, moet worden benadrukt dat artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, maar hieruit volgt géénszins dat de gezinsleden van een persoon die internationale bescherming in een EU-lidstaat geniet, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus louter omdat zij familie van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde zijn.

Dit betekent dat hoewel de lidstaten enerzijds weliswaar kunnen beslissen om gezinsleden eenzelfde internationale beschermingsstatus te verlenen, zij anderzijds enkel moeten waarborgen dat deze gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid, aanspraak kunnen maken op een aantal voordelen zoals het bekomen van een verblijfstitel of de toegang tot diverse basisvoorzieningen.

Nog daar gelaten het gegeven dat deze rechten of voordelen die door de respectieve EU-lidstaten aan personen die er internationale bescherming genieten of aan hun gezinsleden worden toegekend, kunnen verschillen en zulks op zich geen vervolging uitmaakt in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, dien jij je met betrekking tot de mogelijkheden in jouw hoofde, als geboren in Duitsland met ouders die er genieten van internationale bescherming, dan ook te beroepen op de geëigende procedures die jou naar het Duitse recht ter beschikking staan, of eventuele kritieken die jij hieromtrent hebt aldaar te doen gelden.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd jou de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar jou werden verstuurd op 24 mei 2022. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor je wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij voert in het enige middel van het verzoekschrift de schending aan "van art. 1 van de Vluchtelingenconventie van 28/07/1951 en van art. 48/3, 57/6 en 62 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 en miskennen van de zorgvuldigheidsplicht".

2.2. Verzoekende partij, in het kader van onderhavig beroep wettelijk vertegenwoordigd door haar ouders dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juni 2022, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)", waarbij haar verzoek om

internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

2.3. Artikel 57/6, §3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werden genomen, bepaalt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer : (...)

6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”

De memorie van toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet stelt o.a.: *“De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.”* (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108).

Luidens artikel 57/1, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet wordt *“Een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient, (...) vermoed dit verzoek eveneens in te dienen namens de hem vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie hij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent (op grond van de wet die van toepassing is overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht). Dit vermoeden blijft bestaan tot op het moment dat er een definitieve beslissing met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming wordt genomen, zelfs indien de hiervoor vermelde minderjarige vreemdeling intussen de meerderjarigheid heeft bereikt.”*(eigen onderlijning)

2.4. De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeksters verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een resem geschonden geachte bepalingen laat op zich niet toe om vast te stellen dat aan die voorwaarden is voldaan.

2.5. De Raad stelt vast vooreerst vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich *in casu* heeft gesteund op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet om het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij onontvankelijk te verklaren.

2.76. Verzoekende geeft in onderhavig verzoekschrift het volgende te kennen:

“Tegenpartij is van mening dat voor zover de ouders van verzoekster in Duitsland subsidiaire bescherming hebben gekregen, verzoekster in Duitsland gelijkwaardige bescherming zou kunnen krijgen.

Tegenpartij schuilt achter het feit dat de ouders van (...) in Duitsland subsidiaire bescherming hebben gekregen en meent dat hun dochter ook in Duitsland bescherming zou kunnen krijgen.

Tegenpartij beroept zich op artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU om te stellen dat verzoekster bescherming in Duitsland zou kunnen genieten – quod non. In haar beslissing en volgens de informatie die beschikbaar is in het administratieve dossier van (...), heeft ze echter geen verzoek om internationale bescherming in Duitsland ingediend en geniet ze dus over geen enkele bescherming in dat land (of in een andere EU Lidstaat).

Tegenpartij betwist dan ook niet dat (...) op dit moment geen bescherming in Duitsland geniet.

Artikel 23 voorziet geen verplichting voor de Lidstaten om gezinsleden van de persoon die internationale bescherming geniet, die zelf niet in aanmerking komen voor internationale bescherming, dezelfde of een andere internationale beschermingsstatus te geven. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat: Voor zover het Duits recht een bescherming voor het kind voorziet om niet zonder zijn ouders naar zijn land van herkomst terug te hoeven keren, moet er rekening mee gehouden worden dat voor de verschillende leden van een gezin afzonderlijke beslissingen kunnen worden genomen. Uit de beschikbaar landeninformatie kan verder niet blijken dat gezinsleden van personen die internationale bescherming hebben gekregen, op basis van de Duitse nationale wetgeving, automatisch dezelfde internationale

beschermingsstatus worden toegekend. De lidstaten kunnen immers beslissen om familieleden dezelfde bescherming te geven, maar ze kunnen dit ook simpelweg weigeren.

Volgens het document van de bevoegde asielautoriteit in Duitsland (p.87 van het administratief dossier) hebben Mevrouw (...) en de Heer (...) en hun oudste dochter Y(...) subsidiaire bescherming gekregen. Aan (...) werd geen vergelijkbare bescherming verleend, die niet eens op dit document vermeld werd. De veronderstelling dat (...) via die van haar ouders subsidiaire bescherming zou kunnen krijgen, is dus volkomen hypothetisch. Bovendien het feit dat de ouders van (...) recht op verblijf in Duitsland zouden hebben, ontslaat tegenpartij niet van haar verplichting om het asielrelaas, de vrees en het recht van (...) op bescherming in België te onderzoeken."

De Raad benadrukt dat noch artikel 23 noch enig ander artikel in richtlijn 2011/95 voorziet in een dergelijke uitbreiding van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus tot de gezinsleden van degene aan wie deze status is verleend.

Uit artikel 23 van deze richtlijn vloeit immers voort dat deze richtlijn ertoe beperkt blijft de lidstaten te verplichten hun nationale recht zodanig vorm te geven dat gezinsleden in de zin van artikel 2, onder j), van deze richtlijn, van degene die een dergelijke status geniet, indien zij niet individueel de voorwaarden voor verkrijging van die status vervullen, aanspraak kunnen maken op bepaalde voordelen, waaronder met name de afgifte van een verblijfstitel, toegang tot werkgelegenheid of toegang tot onderwijs, die ertoe strekken het gezin in stand te houden (HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova, pt. 68; HvJ 9 november 2021 (GK), C-91/20, LW, pt. 36).

Daargelaten de vraag of artikel 23 van richtlijn 2011/95/EU überhaupt toegepast kan worden in onderhavige situatie, gelet op de definitie van "gezinsleden" in de zin van artikel 2, onder j van onder deze richtlijn (HvJ 9 november 2021 (GK), C-91/20, LW, pt. 36), onderstreept de Raad verder dat de mogelijkheid in Duitsland tot het al dan niet verkrijgen van een verblijfsrecht als familielid van een begunstigde van internationale bescherming, geenszins kan worden gelijkgesteld aan een internationale beschermingsstatus, waarop eenieder recht heeft die individueel voldoet aan de voorwaarden van de hoofdstukken II en III van richtlijn 2011/95, met name omdat hij of zij een gegronde vrees voor vervolging heeft in het land van herkomst dan wel aldaar een reëel risico loopt om aan ernstige schade te worden blootgesteld.

Lidstaten kunnen evenwel op grond van gunstigere normen het genot van internationale bescherming uitbreiden tot andere gezinsleden, mits deze gezinsleden niet onder de uitsluitingsgronden van artikel 12 van richtlijn 2011/95/EU vallen en hun situatie, wegens de behoefte om het gezin in stand te houden, een verband vertoont met de logica van de internationale bescherming (HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova, pt. 74).

Ongeacht of een kind zelf voldoet aan de voorwaarden voor toekenning van een internationale beschermingsstatus en ook wanneer dat kind in een gastlidstaat is geboren, heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat een automatische uitbreiding van de internationale beschermingsstatus tot een minderjarig kind van een persoon aan wie die status is toegekend op grond van een nationale bepaling die tot doel heeft de eenheid van het gezin in stand te houden, aldus een verband vertoont met de logica van de internationale bescherming (HvJ 9 november 2021 (GK), C-91/20, LW, pt. 44).

De Raad acht informatie over de mogelijkheden tot automatische uitbreiding van de internationale beschermingsstatus in Duitsland noodzakelijk. Indien een automatische uitbreiding van de internationale beschermingsstatus van de ouders naar het kind toe mogelijk is in Duitsland, dan kan voor verzoekster actueel geen nood aan internationale bescherming in België worden vastgesteld.

Indien een automatische uitbreiding van de internationale beschermingsstatus van de ouders naar het kind toe niet mogelijk is, dan moet verzoeksters nood aan internationale bescherming ten aanzien van haar land van herkomst worden onderzocht en beoordeeld.

Vooreerst blijkt *in casu* uit niets dat verzoekster op heden in Duitsland een status van internationale bescherming heeft die overeenkomt met de status die aan haar ouders werd verleend. Uit het administratief dossier blijkt dat de Duitse overheid bevestigde dat dat er op datum van 7 december 2020 nog geen verzoek tot internationale bescherming was ingediend in verzoeksters naam voor de Duitse asielinstanties.

Het administratief dossier bevat verder echter geen informatie waaruit kan blijken dat de internationale bescherming die in Duitsland werd verleend in hoofde van verzoeksters ouders, probleemloos kan worden uitgebreid naar verzoekster, zoals aangehaald in het verzoekschrift.

Zo leest de Raad in de bij het administratief dossier gevoegde informatie (en in het geel gearceerd), namelijk de Duitse asielwetgeving en informatie afkomstig van "*Federal Office for Migration and Refugees*" dat indien het ongehuwde minderjarige kind van een vreemdeling in Duitsland wordt geboren nadat de vreemdeling asiel heeft aangevraagd, het Federal Office onmiddellijk op de hoogte wordt gebracht indien één van de ouders toestemming had om in afwachting van de asielbeslissing te blijven of na afloop van de asielprocedure op het federale grondgebied verblijft met een tijdelijke verblijfsvergunning. Deze kennisgeving is de verantwoordelijkheid van de vertegenwoordiger van het kind. Zodra de federale overheid de kennisgeving heeft ontvangen, wordt het verzoek om bescherming geacht te zijn ingediend in naam van het kind.

Ook blijkt uit de voorgelegde informatie en meer bepaald de informatie afkomstig van "*Federal Office for Migration and Refugees*" dat indien reeds over het verzoek van de ouders is beslist, zoals *in casu* het geval is, de kinderen die in Duitsland zijn geboren hun eigen "*notice*" (vrije vertaling: bericht/kennisgeving) ontvangen. In deze informatie wordt verder niet gespecificeerd wat met dit laatste bedoeld wordt.

Bijgevolg kan uit voormelde informatie niet zonder meer blijken dat verzoekster, mits het vervullen van de nodige formaliteiten in Duitsland, net zoals zijn ouders, van internationale bescherming kan genieten of dat er opnieuw een onderzoek van het verzoek om internationale bescherming van het kind zal dienen te gebeuren.

Ter terechtzitting beperkte verwerende partij zich tot het verwijzen naar de bestreden beslissing en formuleerde desbetreffend geen opmerkingen.

De Raad bevindt zich aldus in de onmogelijkheid om te beoordelen of verzoekster, mits het vervullen van de nodige formaliteiten in Duitsland, net zoals haar ouders, van internationale bescherming kan genieten, dan wel of zij hiervan zou verstoken blijven.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 20 juni 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF